

Forța atotbiruitoare a leninismului

ALBINA

REVISTA SAPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

ANUL 62
Seria II-a
Nr. 643
Miercuri
20 aprilie 1960
8 pagini — 15 bani

Se împlinesc, la 22 aprilie, 90 de ani de la nașterea lui Vladimir Ilici Lenin, genialul învățător al proletariatului internațional, făuritorul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și al primului stat al muncitorilor și țăranilor. Neîntrecut titan al gândirii revoluționare, Lenin a devenit simbolul lumii noi, de la răsărit la apus, de la miază zi la miază noapte — pe întregul glob pământesc. În activitatea revoluționară a lui Vladimir Ilici Lenin și-au găsit o măreață întruchipare gândirea inaripată, voința drză, ura sfântă împotriva robiei și asupririi, pasiunea revoluționară în stare să învingă orice piedici, credința nemărginită în forțele creatoare ale maselor — caracteristice clasei muncitoare. Pe drept cuvânt scria Vladimir Maiakovski:

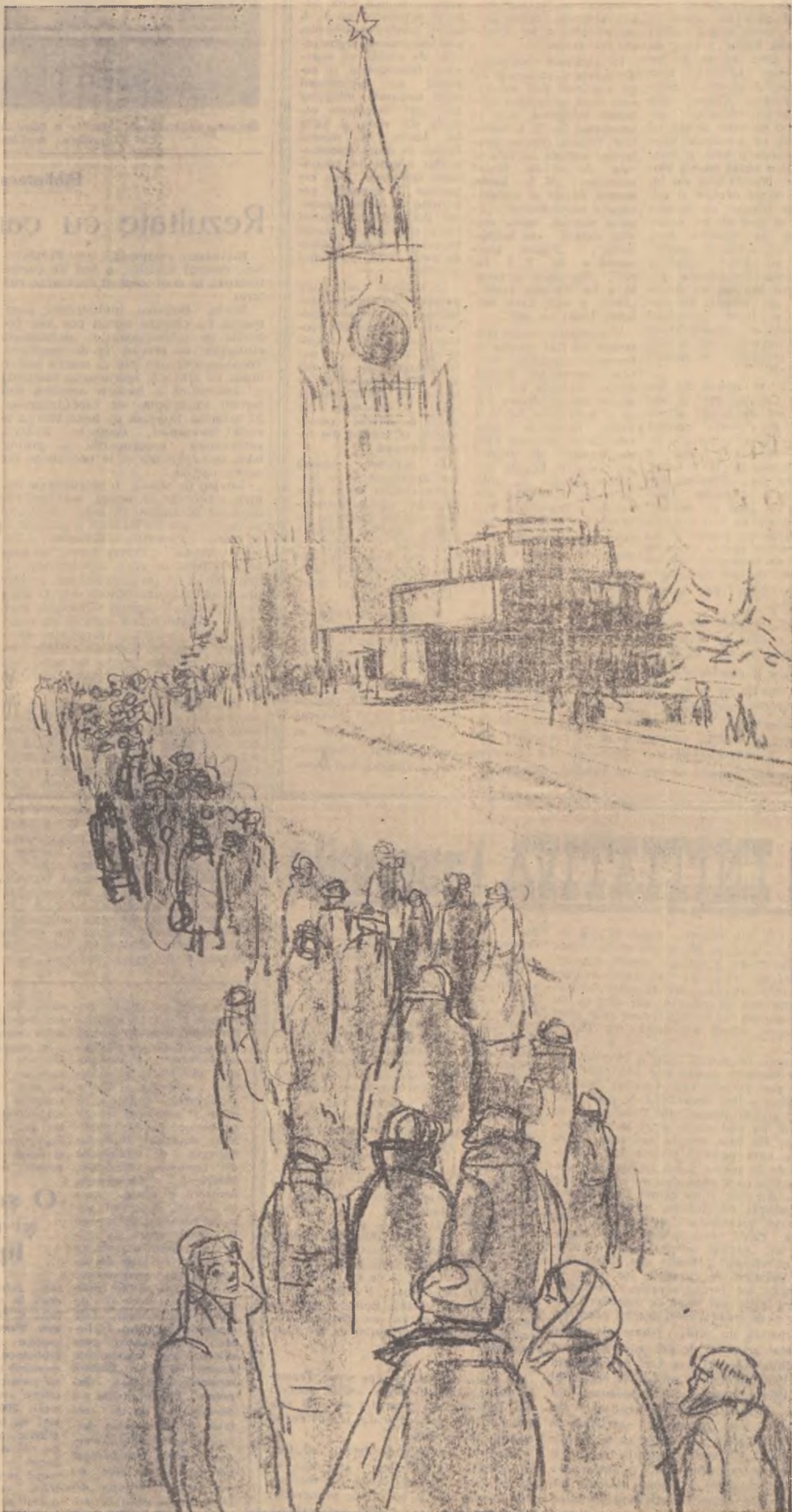
„Partidul și Lenin frați gemeni
Istoria-mamă îi socoate asemeni
Iar noi, spunînd: Lenin —
partidul numim;
Partidul noi spunem —
la Lenin gîndim“.

Apărînd socialismul științific și curățîndu-l de zgura oportunistului, Lenin a ridicat pe culmi noi marxismul. Leninismul — marxismul epocii imperialismului și al revoluțiilor proletare, al epocii construirii socialismului și comunismului, a devenit stîndardul luptei pentru progres în zilele noastre. Istoria nu cunoaște o teorie care să fi exercitat asupra omenirii o asemenea înrîurire ca cea pe care a exercitat-o și o exercită marxism-leninismul. Leninismul este de nedespărțit de clasa muncitoare, clasa cea mai revoluționară și cea mai combativă a societății contemporane. Invincibilitatea leninismului se explică prin faptul că intruchipează adevărul vieții, legile obiective, universale valabile ale revoluției și construcției socialiste, năzuințele firești și vitale ale popoarelor.

După cum viața pe pămînt este de neconceput fără razele soarelui, tot așa și lumea contemporană este de neînchipuit fără leninism, care conduce în mod teoretic și practic omenirea spre viitorul ei comunist. Să aruncăm o privire spre trecut. Cine nu cunoaște ce reprezenta Rusia prerevoluționară? O țară cu o industrie și agricultură înapoiată, aflată la cheremul marilor moșieri și magnați ai capitalului intern și extern, o adevărată închisoare a popoarelor, cum o caracteriza Lenin. Sub steagul leninismului, Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a triumfat. Vechea Rusie înapoiată, s-a transformat în gigantica putere mondială de azi — U.R.S.S., țara sputnicilor, țara științei și culturii celei mai înaintate din lume, țara care ocupă primul loc de pe glob în domeniul pregătirii de savanți, specialiști și tehnicieni, țara care merge cu pași siguri spre înflorirea mondială în ce privește bunăstarea poporului. O singură cifră. Între 1956—1959 producția industrială a U.R.S.S. a crescut de 4 ori mai rapid decît în S.U.A. După calculele actuale, deja producția pe cap de locuitor a lagărului socialist nu este mai mică decît cea totalizată de lumea capitalistă. Este apropiată și acea zi în care socialismul va depăși sub toate raporturile capitalismul.

Viața, pînă și în amănuntul său cotidian, confirmă învățătura lui Lenin că, „Socialismul ascunde în el forțe uriașe... care oferă posibilități extraordinare de strălucite“. Forța vitală a socialismului și-a găsit o strălucită intruchipare în mărețul program de construcție desfășurată a comunismului elaborat de Congresul al XXI-lea al P.C.U.S., program care deschide perspective uimitoare și asigură realizarea unui pas gigantic pe calea creării bazei tehnico-materiale a comunismului. Din toate profetiile dușmanilor socialismului despre „lipsa de viabilitate“ a socialismului, s-a ales praf și pulbere. E o realitate pe care sînt nevoiți să o recunoască chiar și unii aprigi dar lucizi dușmani ai socialismului, care înainte vreme se încumetau să califice „utopii“ sau „ficțiuni“ planurile de dezvoltare a țării sovietice.

Ideile leninismului au biruit pe a patra parte a globului pământesc, de

„OMAGIU LUI LENIN“

Desen de N. IIILOIII

(Continuare în pag. 4—5)

Manifestări culturale consacrate aniversării nașterii lui V. I. LENIN

Nu a fost om în Vadul Crișului care să nu fi aflat că la căminul cultural avea să ruleze în acea seară filmul „Aici a trăit Lenin”. Încă cu mult timp înainte de începerea filmului, sala căminului devenise neîn-căpătoare. Cîteva sute de țărani muncitori veniseră să vadă chipul lui Lenin, să cunoască locurile unde a trăit, a muncit și a luptat marele Vladimir Ilici. În sală s-a făcut liniște deplină și primele imagini au început să se perinde pe ecran. Timp de aproape două ceasuri, sutele de spectatori au privit imaginile locurilor îndepărtate, devenite istorice, au urmărit un crîmpei din viața și lupta genialului dascăl al proletariatului internațional puse în slujba propășirii și fericirii omenirii.

Ca și țărani din Vadul Crișului, zeci și zeci de mii de țărani muncitori din patrie noastră au vizionat numeroase filme consacrate vieții și activității lui V. I. Lenin. Filme ca: „Vladimir Ilici Lenin”, „Familia Ulianov”, „Ani de neuitat” și altele au fost urmărite cu un viu interes și au constituit pentru sutele de mii de spectatori încă un prilej de a-l cunoaște și mai bine pe marele Lenin.

În întîmpinarea celei de-a 90-a aniversări a nașterii lui V. I. Lenin, în satele și comunele patriei noastre au avut loc însuflețite manifestări culturale-artistice. E greu să redai în cuvinte varietatea și măreția acestor manifestări, interesul nemăr-

ginit cu care au urmărit masele largi de țărani muncitori aceste manifestări închinete nemuritoare amintiri a lui Vladimir Ilici Lenin.

La căminele culturale din satele și comunele de pe cuprinsul țării noastre s-au ținut numeroase conferințe înfățișînd viața și activitatea lui V. I. Lenin. În satele și comunele de pe sate de mii de țărani muncitori: „V. I. Lenin, marele dascăl al proletariatului internațional”, „Epoca noastră, epoca marilor victorii ale leninismului”, „Figura luminoasă a lui V. I. Lenin”, „Biblioteca personală a lui Vladimir Lenin”, „Lenin a trăit, Lenin trăiește, Lenin va trăi”.

Pretutindeni, aceste conferințe au fost urmate de frumoase programe artistice cuprinzînd recitări, coruri, scenete și fragmente literare despre viața și activitatea lui V. I. Lenin. Numai în regiunea Constanța peste 7.000 de formații de amatori au prezentat bogate programe artistice cu prilejul celei de-a 90-a aniversări a nașterii lui V. I. Lenin. În majoritatea satei și comunelor s-au organizat seri și simpozioane literare. În regiunea Ploiești, de exemplu, au fost recitate în cadrul acestor seri literare cele mai frumoase versuri închinete marelui Lenin. Numeroase echipe ale căminei culturale, ca cea din Gura Văii, au mers și în sate învecinate și au prezentat programe artistice consacrate lui Vladimir Ilici Lenin.

Pentru a da posibilitate țărănilor muncitori să cunoască cît mai bine viața și activitatea lui V. I. Lenin, căminele culturale, sub îndrumarea organizațiilor de partid, au organizat fotomontaje și expoziții cu reproduceri după fotografii înfățișînd cele mai importante aspecte din viața și lupta lui Lenin. În raionul Tecuci, în afara fotomontajelor afișate în majoritatea comunelor, s-au organizat 10 expoziții cuprinzînd un bogat material documentar. Numai într-o singură zi aceste expoziții au fost vizitate de peste 7.000 de țărani muncitori.

La colturile roșii ale gospodăriilor agricole colective, la căminele culturale și în localurile școlilor s-au deschis expoziții de cărți cu cele mai importante opere ale lui V. I. Lenin, precum și cu lucrări de seamă despre viața și activitatea sa scrise de diferite personalități și scriitori din lumea întreagă.

O activitate intensă s-a desfășurat și în rândurile elevilor de la sate. La toate școlile elementare, cadrele didactice au vorbit elevilor despre „Copilăria lui Lenin” și le-a citit fragmente literare înfățișînd grija deosebită pe care o purta Lenin tineretului.

Mii și mii de astfel de manifestări culturale-artistice au avut loc în întreaga țară, milioanele de oameni ai muncii din fabrici și uzine, de pe ogoare și instituții, cîstînd amintirea vie și glorioasă a genialului dascăl al proletariatului internațional - Vladimir Ilici Lenin.

Brigada artistică de agitație a căminului cultural din Gura Oeniței, raionul Tîrgoviște, repetînd un nou program.

Biblioteca în slujba construcției socialiste

Rezultate cu care se pot mîndri

Biblioteca comunală din Frătăuții Noi, raionul Rădăuți, a fost de curînd instalată în noul local al căminului cultural.

Maria Boghian, bibliotecara, recomandă cu căldură cartea cea mai potrivită cu preocupările și preferințele cititorilor, cu nivelul lor de pregătire. Tovarășa Boghian știe că munca individuală cu cititorii, îndrumarea susținută și sistematică a lecturii acestora sînt sarcini importante ale bibliotecarului. Și tovarășa Boghian dă toată atenția acestei îndrumări, cunoaște cititorii, preferințele, preocupările și problemele ce-i frămîntă și le pregătește din vreme cărțile.

Un loc de seamă în îndrumarea lecturii cititorilor îl ocupa manifestările de masă cu cartea. În acest trimestru au fost organizate recenzii și prezentări de cărți („Cuscii”, „Bărăgan”, „Se- tea”, „Mama”, „Tînăra gardă” și altele), expoziții de cărți agrotehnice, ocial-politice și de popularizare a științei, consfătuiri cu cititorii etc. O atenție deosebită a acordat biblioteca, sprijinirii învățămîntului agricol de masă. La fiecare sedință a cercurilor agrotehnice, tovarășa Boghian a făcut prezentarea cărților legate de tema lecțiilor expuse și cu ajutorul lectorilor le-a recomandat cursanților.

Prezentări de cărți se fac, de asemenea, ori de cîte ori la căminul cultural se țin conferințe. Cărțile prezentate sînt alese în așa fel, încît să fie legate direct de tema conferinței. Cărțile de popularizare a științei sînt prezentate și recomandate prin intermediul rubricii „curiozități științifice”, organizată săptămînal la cămin.

Metodele întrebunțate de bibliotecara pentru atragerea și permanentizarea cititorilor sînt multiple, variate și atrăgătoare. Să luăm cîteva fișe ale cititorilor. Tovarășul Aurel Vatmanu are înscrise pe fișa sa, printre altele, „Cartea președintelui G.A.C.” și „Pămînt desțelenit”. El este președintele colectivei din sat și unul din cei mai buni cititori ai bibliotecii. Iată și fișa utemistului Ștefănică Babilian.

Ștefănică Babilian, membru al organizației U.T.M. și colectivist fruntaș. Pe lângă cărțile de literatură, el a citit și multe cărți agrotehnice, căutînd cele mai noi metode de muncă, care, aplicate, să ducă la mărirea producției la hectar, la ridicarea valorii zilei-muncă, la dezvoltarea continuă a colectivei. De curînd, în perioada de pregătire a semințelor, de pildă, tovarășul Babilian a studiat cu atenție cartea „Asigurarea și pregătirea semințelor”. Pe tov. Babilian îl pasionează însă și problema obținerii unei recolte oit mai mari de legume. S-a adresat cu încredere bibliotecarei, care l-a recomandat, printre altele, să citească lucrarea „Cum obținem recolte mari de legume”. După cum se vede lui Ștefănică Babilian îi place să lucreze pămîntul „după carte”.

Felul de a munci al bibliotecarei Maria Boghian asigură o bună desfășurare a concursului bial „Biblioteca în slujba construcției socialiste”. A înscris în acest trimestru peste 1770 cititori din 2000 planificați, care au citit mai mult de 8300 volume, adică mai mult de 50 la sută din cifra propusă în planul anual. În tot cursul anului trecut la bibliotecă au fost înscrise doar 1860 cititori, care au citit 6139 volume. Comparatia este grăitoare. În acest trimestru sau citit, de asemenea, cu peste 270 cărți agrotehnice mai mult decît în tot cursul anului trecut. S-a depășit, de asemenea, cifra anului trecut la cărțile social-politice împrumutate de la bibliotecă.

Obiectivele concursului au fost discutate cu colectivul voluntar al bibliotecii. Au fost introduse în planul anual de muncă și s-au specificat metodele de îndeplinire a acestora. Despre concurs știe acum tot satul.

Am lăsat-o pe tovarășa Maria Boghian să-și desfășoare activitatea și am părăsit bibliotecă, avînd convingerea că va obține, în cadrul primului concurs bial, între bibliotecile din sistemele așezămintelor culturale, rezultate cu care se va putea mîndri.

V. MARIU

O INITIATIVĂ laudabilă

Corlina s-a ridicat. Sala, rasună de puternice aplauze. Muncitorii de la „Electroputere” din Craiova, vestii creatori de mașini, motoare și transformatori de înaltă tensiune, dar și mari iubitori de artă știu să aplaude, mai ales că de data aceasta au în fața lor pe solii artei amatoare, artiști colectivisti din Dăbuleni.

E greu de stabilit cine a încercat în acele momente emoții mai puternice: artiștii sau prezentatorul Dumitru Ivănuș. Misiunea a fost deopotrivă de grea. Ce-i drept artiștii amatori din Dăbuleni au la activul lor mai multe ieșiri în afara comunei. De data aceasta însă erau pentru prima oară oaspeții fraților lor, muncitorii de la marea uzină craioveană, pentru prima oară prezentau un spectacol pe scena din chiar inima uzinei. Dar așa cum se întîmplă întotdeauna, momentul critic a trecut, prezentatorul și-a revenit și cu vocea-i caldă prezintă artiștii și programul lor. „Sîntem artiști amatori și mîndri colectivisti”. Mîndri sînt colectivisti din Dăbuleni de cîmpurile lor unite, de izbînzile lor pentru sporirea producției, pentru frăția ce-i leagă de muncitorii uzinelor și de tradiția artei noastre populare.

Urmează un scurt istoric al corului înființat acum 25 de ani, care a obținut mențiune specială pe țară la concursul din 1951, premiul II pe țară la concursul din 1954 și premiul III la concursul din 1956. Artiștii căminului cultural din Dăbuleni n-au prezentat spectacole în fața consătenilor lor numai ca să se afile în treabă. Cîntecele, dansurile și piesele de teatru au contribuit la înfăptuirea multor schimbări. „Comuna noastră Dăbuleni este acum colectivizată în întregime”.

„Slavă partidului” este cîntecul ce-l veți asculta acum, anunță prezentatorul.

Și artiștii amatori din Dăbuleni nu și-au desmînjit laima de buni interpreți. Recunoștința, dragostea fierbinte pentru partid, care le-a călăuzit pașii spre belșug și bunăstare, talentul și buna pregătire, toate la un loc au făcut ca execuția să se ridice la nivelul celor mai bune coruri cunoscute pînă acum de sutele de spectatori. A urmat apoi un cîntec despre viața satului de azi colectivizat în care tînăra solistă Ștefănică Botea i-a purtat pe spectatori pe întinse ogoare, unde munca unită și cu mașinile săurite de muncitori e mai ușoară și recoltele mai bogate. Peste două milioane și jumătate au reprezentat veniturile colectivei în anul trecut. Colectivisti au învățat să lupte pentru economie, să folosească resursele locale la cele 13 construcții executate, realizînd o economie de peste 480.000 lei. Prin muncă neostoiită și folosind știința, au izbutit să imblinzescă dunele de nisip zburător prin plantări de viță de vie.

Rînd pe rînd corul, soliștii, dansatorii au cules puternice aplauze. Care au fost mai buni? Mihael Ștefănescu, veteranul care cîntă în cor de 25 de ani; Gheorghe Ionescu, Dumitru Staicu, Ilie Bănică, Victoria Didu sau Ștefănică Botea. E greu de spus. Fapt este că toți au izbutit să cucerească inimile muncitorilor de la „Electroputere”.

★

În seara aceeași zile, pe scena Teatrului Național din Craiova, artiștii amatori din Dăbuleni au prezentat un nou program în fața publicului din orașul de reședință al regiunii.

Succesul dobindit de artiștii amatori, colectivisti din Dăbuleni, este fără îndoială demn de toată lauda. Nu mai puțin laudă însă și se cuvine inițiatorilor acestei acțiuni care merită a fi extinsă.

CL. MUNTEANU

În urmă cu cîteva zile, în sala căminului cultural din Drăgănești-Olt a avut loc o ședință cu directorii de cămine și bibliotecarii din satele și comunele raionului. Printre problemele discutate a figurat și problema muncii cu cartea. Au fost subliniate rezultatele frumoase obținute de bibliotecile din comunele Cîrpoaia, Mihăiești, Stoicănești, Frunzaru și altele, care au izbutit, în cursul primului trimestru, să atragă un număr sporit de cititori din rândurile țărănilor muncitori, să facă din această cititorii permanenți, pasionați ai cărților politice, agrotehnice și de știință popularizată. Este meritorie inițiativa bibliotecii din Cîrpoaia care afisează cu regularitate panoul intitulat: „Cititorii întreabă, biblioteca răspunde”. Panoul acesta s-a dovedit a fi de un real folos în îndrumarea lecturii cititorilor. De asemenea, trebuie evidențiată preocuparea de care au dat dovadă numeroși bibliotecari în ceea ce privește axarea muncii cu

cartea pe problemele cele mai importante ale comunelor respective.

În raionul Drăgănești-Olt sînt însă și biblioteci care au o slabă activitate, care nu dau atenția cuvenită muncii pentru răspîndirea cărții. Biblioteca ca cele din comunele Radomirești, Sprincenata și Balta Săracă au un număr mic de cititori

O ședință... și cîteva lipsuri

și-și rezumă activitatea doar la simpla înregistrare a cărților împrumutate. Numai așa se poate explica faptul că la biblioteca din Radomirești numărul cititorilor în loc să crească, a scăzut în ultima vreme cu aproximativ 200. Aceste biblioteci nu folosesc metode eficiente pentru atragerea de noi cititori, nu organizează manifestări de masă variate și atrăgătoare care să dezvolte gustul de citit al țărănilor muncitori.

La existența acestor lipsuri contribuie și secția de învățămînt și cultură a sfatului popular raional care nu manifestă o preocupare susținută pentru îndrumarea și controlarea muncii cu cartea și nu urmărește îndeajuns desfășurarea concursului bial „Biblioteca în slujba construcției socialiste”. După cum se știe, acest concurs se desfășoară pe baza unui regulament care prevede în mod concret sarcinile bibliotecarilor, condițiile de participare etc. Deși concursul este în plină desfășurare, totuși regulamentul n-a fost prelucrat în mod temeinic și, ceea ce este și mai grav, doar 3-4 cămine au completat pînă în prezent fișele de înscriere. Este o situație de neîngăduit și secția de învățămînt și cultură a sfatului popular raional, are sarcina să ia toate măsurile pentru o cit mai bună desfășurare a acestui important concurs în satele și comunele din raionul Drăgănești-Olt.

O. M.

Aici, la Isaccea, raionul Tulcea, lunca Dunării e deosebit de atrăgătoare. Dar la frumusețile naturii se adaugă hărnicia oamenilor, care prin munca lor unită, lăsând la o parte credinți și obiceiuri vechi, au pornit uniți să făurească — cum spun colectivisti — raiul pe pământ. Până și cei mai bătrâni își dau acum seama că le stă în puțință oamenilor să o facă și, pentru a te convinge de aceasta, îți atrag atenția asupra duduului de tractoare ce se aude departe în lunca chiar în timpul nopții. Stăteam în stare să facem din noaptele zi, dintr-o banișă de grâu, două, asta-i cu adevărat „minune pămîntească”.

E seară și destul de tirziu. La colțul roșu al gospodăriei colective „I. G. Frimu”, s-a încins o discuție despre culturile intercalate. Părerile erau împărțite. Nu era aici vorba de importanța lor economică. Despre asta colectivisti erau convinși. Vorba-i cum se va face treaba. De asta era nedumerită mai ales colectivista Halin Hagi.

— Asta o făceam oind aveam acolo un petic de pământ, pe care-l semănăm așa cum puteam cu pasul și cu ușa în spinare, iar de săpat săpam cu o cioată de săpă. Ce-o să facem acum cu 650 de hectare? Cum rămîne cu prașia mecanică?

— Dacă băgăm mașinile, distrugem dovlecii, iar dacă nu prașim mecanizat și de mai

multe ori ne scade recolta de porumb. Cum vom face? se întrebară oamenii.

— Nici o teamă i-a asigurat președintele. tov. Ioan Muscolean.

N-or avea de suferit nici porumbul, nici fasolea și nici dovlecii. Apoi inginerul colectivei le-a explicat pe îndelete tehnica semănatului culturilor intercalate.

— Fasolea va fi amestecată cu boabele de porumb și semănată în același timp. După cum știți, sămînța am selecționat-o și am tratat-o. S-a făcut și proba puterii de încolțire, iar acum, dacă faceți un pic de liniște, veți auzi tractoarele care pregătesc cu grapele stelate terenul arat încă din toamnă. Acum iață ce vom face. Porumbul amestecat cu fasole îl semănăm nu cu pasul și ușa în spinare, ci cu mașinile special adaptate pentru culturi intercalate. Dovlecii și dovlecii îi punem cu sapa în timpul prașilei I-a din trei în trei rinduri de porumb și din trei în trei metri distanță pe rînd, în total cam trei-patru kilograme la hectar. Așadar, se pot da pînă la trei prașile mecanice fără să se strice nimic.

Au urmat apoi exemple despre realizările altor gospodării colective care au pus culturi intercalate. Colectivisti din Nisipari, bunăoară, au cultivat anul trecut 6 hectare pentru încercare. Cu toată seceta, au scos

1800 kg. porumb boabe, 1600 kg. fasole și 5-600 kg. dovlecii de pe fiecare hectar.

Elena Sbercea, președinta comisiei de femei, a arătat ce rol însemnat au jucat cercurile de citit anul trecut pentru sporirea recoltelor.

— Ce-ar fi dacă am organiza și în acest an cercuri de citit pe brigăzi? Cîte 2-3 cercuri, de pildă, pe fiecare brigadă. Și să citim la cercuri acele broșuri și articole din ziare care se referă la lucrările din perioada respectivă. Muncim laolaltă, de ce n-am citi și dezbate laolaltă ceea ce ne este de folos?

Propunerea a fost primită pe loc cu bucurie. Și așa s-a născut inițiativa de a organiza 34 de cercuri de citit, cuprinzînd toate brigăzile gospodăriei colective „I. G. Frimu” din Isaccea. Și ca orice inițiativă bună și aceasta a fost îmbrățișată la scurtă vreme și de membrii gospodăriei colective „Ștefan Gheorghiu” din aceeași localitate.

M. STANCU

Brigadierul zootehnic Mocanu Gheorghe de la G.A.C. Băbiciu, regiunea Craiova, face controlul la ochi la o vacă cumpărată de curînd de colectivă.

La lumina zilei și ÎN BĂTAIA FARURILOR

În a doua decadă a lunii aprilie, timpul s-a încălzit simțitor și în Dobrogea. Solul, în multe puncte din stepă, indica temperatură prielnică pentru începerea însămînțării din epoca a II-a. Ca la un semnal, în ziua de 11 aprilie, stepa a fost luată cu asalt. Atît tarlalele gospodăriilor de stat, cit și cele ale gospodăriilor colective, au fost martorele unei ample desfășurări de forțe mecanizate: tractoare, cultivate, discuitoare, semănători simple și semănători mari. Fiecare mecanizator, fiecare colectivist, știa un lucru: că în regiunea Constanța, bîntușită de vînturi ce usucă repede solul, alegerea timpului optim de însămînțare și încheierea companiei într-un termen scurt au o însemnătate covârșitoare pentru obținerea de recolte mari.

Noțiunile de „schimb” și „tură” au fost înlocuite cu una mai cuprinzătoare și mai poetică: aceea de „zi-lumină”. Se muncește de la ivirea zorilor și pînă la căderea întunericului. Se folosește fiecare clipă a „zilei-lumină”. Dar nu numai atît. Noaptea, sub cerul spuzit de stele al regiunii cu aspect de peninsulă, stepa este scaldată de lumina farurilor de pe tractoare. Se muncește și noaptea. Se discută la lumina farurilor. Se lucrează fără întrerupere.

La secția Pelinu a gospodăriei agricole de stat „Costache Burcă”, am poposit printre membrii brigăzii mecanizate condusă de comunistul Gheorghe Popa.

La noi în regiune, s-a constatat că dacă însămînțatul porumbului întîrzie pînă pe la 5-10 mai, producția scade cu cel puțin 300 de kilograme la hectar. Grăbind lucrările, cîștigăm, și gîndul ăsta e mai întăritor decît odihna.

Maistrul de cultură Nedelcu Dragomir, utemist, vorbește cu mîndrie despre brigadierul Gheorghe Popa, membru de partid.

— Știți, noi am ieșit din iarnă cu un număr cam mic de ore-funcționare și la un preț de cost ridicat. Asta din pricină că am rînit prea mult tractoarele în reparație. Ne gîndim noi ce să facem ca să mai recuperăm din timpul pierdut și să mai reducem din cheltueli și nu vedem nici o ieșire. Pînă la urmă, soluția ne-a dat-o „șeful”, tovarășul Popa: a făcut un cuplu de două semănători.

Acum, totul pare simplu. La o singură brazdă, pe o lungime de doi kilometri tur-retur, comunistul Gheorghe Popa însămînțează cu porumb nu mai puțin de 2,8 hectare. Pe „zi-lumină”, face 35-40 hectare. Adică două norme. Tractorul consumă o singură rație de carburanți. Avînd o sarcină de două semănători, motorul se ambalează de minune și lucrează cu toată capacitatea. De două ori mai repede și de două ori mai ieftin — iată efectele soluției tehnice pentru perfectarea căreia comunistul Gheorghe Popa a făcut cîteva nopți albe de căutări și calcule.

Vecinii se ajută

Directorul, inginerul comunist Mihail Leoveanu are un program încărcat, program „de campanie”. Se culcă la miezul nopții, iar la 5 dimineața e în picioare.

Hirtile le rezolvă pe capota mașinii, pe masa de la cantină sau pe spinările — transformate la iuteală în pupitre — ale contabililor și magazinerilor care îi ies în cale. Aproape tot timpul e la cîmp. Vizitînd fiecare secție, nu uită să treacă și pe la vecini. Iar vecina secției Pelinu este gospodăria colectivă din Comana. Întîlnirea tînrului director de G.A.S. cu încercatul și neobositul președinte de la colectiva vecină, Nicolae Huditeanu, Erou al Muncii Socialiste, luă repede caracterul unei sesiuni de lucru!

— Cînd terminați, tovarășe inginer?

— Avem 1750 de hectare. Simbătă 16 sau duminică 17 aprilie, cel mai tirziu, sîntem gata. Dar știi cum arată cîmpul? Ca o coală de hirtie.

— Am văzut la Pelinu. Dar și noi stăm bine. Anul trecut, am fost cea mai tare colectivă din stepă: 3600 kilograme de boabe la hectar. Anul ăsta, fac prinosoare: scoatem peste patru tone de boabe-media!

4200 am avut noi la Pelinu.

— Știu, luăm exemplul. Hai la cîmp să vezi.

G.A.Z.-ul directorului porni imediat spre tarlalele colectivei, urmat de două-trei șarete în care luaseră loc cîteva „curioși”. Într-adevăr, și pe tarlalele colectivei, lucrări ce la carte, ogor de toamnă grăpat, lucrat de două ori cu cultivatele, tăvălugit după însămînțat și iarăși grăpat. Nici un fel de buruiană!

Tehnician desăvîrșit, comunistul Nicolae Huditeanu organizează lucrul în așa fel, încît cele 650 de hectare pentru boabe și siloz să fie gata în șapte zile.

— După norma S.M.T.-ului, ne-ar trebui 11 zile. Noi însă vom isprăvi într-o săptămînă. Adică pînă la 18 aprilie. Dacă am mai avea o semănătoare, două, ar merge și mai repede.

— Vă dăm noi, G.A.S.-ul. Trimiteți om și facem formele. Dar dacă mai tirziu vom avea și noi nevoie de brațe la săpă, ne veți ajuta?

— S-a făcut. Bate palma!

De atunci, au trecut cîteva zile. Oamenii din agricultura regiunii Constanța, colectivisti, muncitorii din G.A.S.-uri și mecanizatorii se pregătesc să raporteze partidului despre noul succes: terminarea însămînțării porumbului la timp și cu lucrări de bună calitate — cheazăia unor producții bogate.

N. CULCEA

Scrisoare deschisă

Tovarășe Bejan,

Au trecut mai întîi pe la sfat și v-am cautat. Negăsindu-vă, m-am gîndit că sînteți pe ogoare, acolo unde întovărășiții muncesc cu migală, punînd sub brazele adînci o dată cu sămînța și dorința lor de a smulge pămîntului recolte cit mai bogate. Fără să mai întreb pe nimeni, direct de la sfat, am plecat spre cîmp. În depărtare am zărit tractoare, semănători, oameni muncind de zor. M-am îndreptat intr-acele cu convingerea că o să vă găsec. Cum am ajuns, de dvs. am întreat întîi. La început, cei cîțiva întovărășiții s-au uitat unii la alții, au ridicat a nedumerire din umeri și-apoi mi-au zis: „Nici noi nu l-am văzut cum de mîlțior la față, tovarășe, cam de cînd o veniți primăvara”. Și un întovărășit malf, cu ochii negri ca murele, a adăugat pe un ton glumeț: „I-o fi teană tovarășului Bejan să nu care cumva să-l ardă soarele”.

Nu m-am dat bătut și am mai cutreierat alte locuri, doar, doar o să va întîlnesc pe undeva. Dar n-a fost chip, tovarășe tehnician agronom. Nu v-am văzut nici eu, nici întovărășiții din Sîntești, nici întînsele ogoare. În schimb am aflat sumedenie de lucruri care nu fac cinste unui tehnician agronom și pe care vi le înfățișez în rîndurile de față.

De cînd au început muncile agricole de primăvară, sătenii din Sîntești nu v-au mai văzut la față. Cînd vă caută omul, află că sînteți plecat fie prin satele din împrejurimi, fie pe la Roșiori. Și cînd plecați, plecați cu zilele! Iată ce mi-au povestit cîțiva săteni. Într-una din zile ați fost chemat la o ședință la raion. Pe drum la Roșiori v-au ieșit în cale niște buni amici și-ați mers împreună la un pahar de vin. Mai cu vorba, mai cu vinul ați uitat să mergeți la ședință și-ați uitat și de Sîntești vreo 2-3 zile, și de însămînțări... Îmi amintesc vorbele cu care v-au primit întovărășii cînd v-au văzut din nou în sat: „Cum v-a răbdat inima să nu mai dați afită zile pe la noi, mai ales acum cînd sîntem în plină campanie agricolă? Nu v-ați gîndit că trebuie să schimbăm să-

mința de floarea soarelui și că o să întîrziem cu însămînțările?”

Dacă v-ați fi gîndit la toate acestea, tovarășe tehnician agronom, fără îndoială că n-ați fi procedat așa. Dacă v-ați fi dat pe deplin seama de marea răspundere ce-o aveți, v-ați fi interesat îndeaproape de buna desfășurare a muncilor agricole de primăvară, ați fi fost tot timpul în mijlocul întovărășiților, acolo pe cîmp, și ei v-ar fi respectat și v-ar fi adus numai cuvinte de laudă. Dar așa, au toată dreptatea să spună că nu faceți nimic, că în loc să-i ajutați, mai rău îi incurcați. Da, așa este, tovarășe Bejan. Din cauza nepăsării dumneavoastră, întovărășiții din Sîntești semănaseră pînă săptămîna trecută doar 90 hectare cu floarea soarelui din suprafața de 220 hectare planificată. Am vrut să vă dau aceste cifre ca să știți care-i situația de pe teren, mai ales că dvs. faceți „teren” prin alte părți.

Închei scrisoarea de față, tovarășe tehnician agronom, cu speranța că veți lua în serios munca de teren care vă așteaptă și care trebuie să vă pasioneze. Întovărășiții din Sîntești vor să fiți în mijlocul lor, alături de ei pe cîmp, să-i ajutați să smulgă pămîntului recolte cit mai mari.

O. MARALOIU

Vrednicii mecanizatori de la S.M.T. Bărcănești, regiunea Plocești, lucrează la însămînțatul porumbului pe tarlalele unităților deservite. Iată-l în fotografie pe tractoristul Cornea Alexandru din brigada a III-a, însămînțînd porumbul pentru boabe pe ogoarele întovărășirii agricole din comuna Puchenii Mari.

Sărbătoare

de ALEXANDR
PROKOFIEV
(U.R.S.S.)

De pe bolta sinilie,
Peste scumpa mea Rusie,
Aruncindu-și ochii roată,
Mindru Soarele se-arată.
Trece presărind alene
Peste dealuri și poiene
Snopi de aur și argint,
Chilimbar și mărgărit,
Raze blinde, raze calde,
Și safire, și smaralde,
Și agate, și rubine,
Toate, țară, pentru tine !
Și ascultă blindul Soare
De pe bolta i scâpitoare
Clipocitul de izvoare,
Trilul de privighetoare,
Vede apele cum cresc,
Vede Donul căzucesc,
Vede Volga-nvolburată,
Și aicea, dintr-odată,
La Simbirsk, oprit în loc,
De pe boltă, mai cu foc
Își desface peste plai
Giuvaerul — evantai,
Dând de veste că aici
S-a născut cindva Ilici !

În românește de
D. MIHAIL

V. I. Lenin la Razliv

Pictură de E. KIBRIK

Forța atotbiruitoare a leninismului

(Urmare din pag. 1-a)

la țărnicurile îndepărtatului Ocean Pacific și pînă la Elba. Sistemul socialist mondial este întruchiparea triumfului ideilor leninismului pe întregul glob pămîntesc. Progresul neîntrerupt al economiei, creșterea nivelului de trai și cultural al omenilor muncii — caracteristice tuturor țărilor socialiste — dovedesc că socialismul este incompatibil cu stagnarea, imobilitatea, că socialismul este o continuă mișcare înainte în interesul întregii omeniri. Relațiile de colaborare și înțelegere reciprocă — relații bazate pe ideile leniniste ale internaționalismului proletar, sint o puternică forță a progresului social, asigură independența acestor țări și construirea cu succes a socialismului, creează condiții ca drumul spre comunism al țărilor socialiste să fie scurtat; aceste țări — care își aduc, fiecare în parte, contribuția la tezaurul experienței comune a construcției socialiste — vor pași mai mult sau mai puțin în același timp în comunism.

Partidul nostru, care de la înființarea sa a avut ca steag leninismul, conduce cu hotărîre poporul nostru muncitor pe calea construirii victorioase a socialismului. Politica leninistă a partidului nostru de industrializare socialistă a țării este înfăptuită cu entuziasm de oamenii muncii. Rezultatele obținute în dezvoltarea industriei grele, a producției mijloacelor de producție — veriga principală a creării bazei tehnice materiale a socialismului — sint grăitoare în acest sens. În anul acesta industria constructoare de mașini produce peste de două ori mai mult decît se producea în anul 1955, în 1960 industria chimică va avea o producție de 2,3 ori mai mare față de 1955. Și celelalte ramuri ale industriei se dezvoltă în ritm rapid. Dezvoltarea industrială a țării noastre arată cit de minunate sint roadele luptei poporului nostru, condus de partid, pentru înfăptuirea ideilor leniniste despre industrializarea socialistă.

Experiența țării noastre dovedește o dată mai mult genialitatea învățăturii leniniste despre cooperativizarea agriculturii. Convingîndu-se pe bază de fapte despre justetea ideii leniniste cu privire la avantajele agriculturii socialiste, țărănimii muncitoare a pașit cu încredere pe calea indicată de partid. Sarcina

stabilită de cel de al II-lea Congres al P.M.R. ca în 1960 sectorul socialist din agricultură să devină preponderent a'it din punct de vedere al cuprinderii suprafețelor agricole cit și din punct de vedere al producției marfă s-a realizat încă la sfîrșitul anului 1959. La începutul lunii martie a.c. 76,6 la sută din suprafața agricolă a țării și 76,4 la sută din familiile țăranilor făceau deja parte din sectorul socialist al agriculturii.

Sub steagul leninismului, partidul nostru a reperat victorii istorice și în înfăptuirea revoluției culturale, în dezvoltarea științei și culturii puse în slujba intereselor poporului muncitor, a construcției socialiste. Mase din ce în ce mai largi de oameni ai muncii participă la soluționarea problemelor de stat datorită aplicării consecvente a învățăturii lui Lenin despre necesitatea stringerii legăturilor partidului cu masele, stimulării inițiativei creatoare a maselor și hotărîrii lor de a zădărnici orice uneltiri ale dușmanilor de clasă.

În partidul nostru leninist, conducătorul încercat al poporului muncitor, oamenii muncii văd un cirmaci înțeles și consideră că întărirea rolului conducător al partidului în toate domeniile de activitate este chezașia consolidării continue a puterii populare, a victoriei depline a socialismului.

Perspectivile mărețe pe care le va deschide cel de-al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român prin adoptarea planului șesenal și a schiței-program de dezvoltare a economiei noastre naționale pe perioada 1960—1975, terminarea în linii mari a construirii socialismului și trecerea la desăvîrșirea construcției socialiste, sint călăuzite de ideile atotbiruitoare ale leninismului pe care partidul nostru le aplică în mod creator.

Trăim fericele zile cînd sfera de influență a leninismului s-a extins în întreaga lume, asupra întregii omeniri. Ideile lui Lenin sint vii și triumfă prin activitatea partidelor comuniste de pretutindeni. Dacă în 1917 e-au, în întreaga lume cam un sfert de milion de comunisti, astăzi mișcarea comunistă mondială cuprinde peste 33 milioane de luptători; această forță uriașă are de partea sa masele largi populare din țările capitaliste și din colonii care văd în politica lor singura cale de urmat.

Sub conducerea partidelor comuniste se dezvoltă lupta popoarelor din țările capitaliste împotriva exploatarii,

pentru un trai mai bun, pentru apărarea păcii. Politica de pace a țărilor socialiste pune tot mai mult stăpînire pe mințile oamenilor care s-au convins că coexistența pașnică este o necesitate obiectivă, o cerință pe deplin realizabilă a vremurilor noastre. Masele largi populare văd în ferma politică de pace a țărilor socialiste o manifestare a țării lor, a umanitarismului. Faptele atestă din plin, și în prezent nu există în lume o idee mai populară decît ideea leninistă a coexistenței pașnice dintre țările cu sisteme sociale diferite. Ideile leninismului care călăuzesc lupta proletariatului din țările capitaliste pătrund tot mai puternic în mișcările democratice, în lupta popoarelor împotriva monopolurilor, în mișcările țărănimii, ale păturilor neproletare, ale femeilor, tineretului și intelectualității. Pentru cele mai largi mase din țările capitaliste devine din ce în ce mai clar că lupta pentru socialism coincide cu interesele fundamentale ale întregului popor muncitor.

Ideile leniniste triumfă și prin destrămarea sistemului colonial sub loviturile puternice ale mișcării de eliberare națională a popoarelor. Aruncați o privire asupra hărții globului: cele mai multe popoare din Asia s-au eliberat din dependența colonială. În marea Chină se construiește cu succes socialismul, în India, Indonezia, Birmania, Irak, Ceylon a început o viață nouă, se desfășoară destrămarea sistemului colonial din Africa, America Latină este cimpul unui val puternic al mișcărilor de eliberare națională. Milioane și milioane de oameni care veacuri în șir au suferit rușinosul jug colonial au pornit pe drumul cuceririi independenței naționale. Ele se bucură de sprijinul dezinteresat al popoarelor din țările socialiste care se călăuzesc după principiul subliniat de Iovarășul N. S. Hrușciiov că: „Fiecare popor liber nu poate să nu dorească libertatea și pentru toate celelalte popoare”.

Maxim Gorki „spunea despre Lenin: „Gîndirea lui, ca acul busolei, își îndrepta întotdeauna virful în direcția intereselor de clasă ale poporului muncitor”. Aidoma lui Lenin, partidele comuniste — care dezvoltă învățătura vie a lui Vladimir Ilici — luptă cu hotărîre pentru înfăptuirea năzuințelor vitale ale celor ce muncesc, conduc cu pricepere clasa muncitoare și aliații ei spre victorie.

Secolul nostru este secolul leninismului atotbiruitor. Cu cit trec anii, cu atît este mai puternică forța leninismului. Numele lui Lenin e nedespărțit de lupta pentru libertate, pentru socialism în întreaga lume. Tocmai de aceea întreaga omenire progresistă aniversază 90 de ani de la nașterea omului „simplu ca adevărul”, care a arătat milioanei de oameni calea spre adevărata fericire.

LENIN

de MIHAI BENIUC

Își cîntă unii, alții iubite ori vatra,
Ori florile ori stîrvul ori apele ori piatra;
Și eu le cînt firește, ca un poet al vremii,
Dar mai presus de toate aș vrea să cînt pe

Căci pietre, vetre, stîrvuri și flori au fost pe lume
Și multe alte cele cu nume, fără nume,
Dar Lenin unul singur a fost și e și fi-va —
Nu-i afli-asemănarea și nu-i găsești potrive.

În soare poate chipul acestui om îl cătu
Cînd hidrogenu-n heliu se schimbă deodată,
Lumină dînd, căldură și viață pe pămînt.
Și dor de libertate și-avînt și flori și cînt.

A spus-o Maiakovski: „Cel mai uman din lume
Cu ce anume oare ai vrea să-l mai asemeni
Căci mai presus de ceea ce-î mai uman ca
N-a combinat nimica în univers atomul.

Iar vorba sfîntă-n care tot omenescu zace
E cea de Lenin spusă, este cuvîntul PACE,
Cînd de ne-nfrînt crezuta robie milenară
O converti-n enorma putere proletară.

S-or strecura milenii și multe-o să se-nece
Și oamenii spre Lună, spre Marte or să plece
Vor trece și acestea și altele-or să vină,
Ci Lenin, adevărul, rămîne tot lumină.

Doar adevăr mai mare decît să nu fii rob
Nu are cum să fie și nu va fi pe glob
Și adevăru-acesta va fi-implinit atunci
Cînd n-or mai fi pe lume stăpîni să dea por.

Și Lenin o să fie atunci în orice om
Ca primăvara seva și soarele în pom.

LENIN

de LI TZI
(R.P. Chineză)

Iubite tovarăș, și tu i-ai văzut
o poză în carte,
un bust de departe,
Și știi cum a mers cu armata-n trecut
prin arșiți și ploaie,
prin gloanțe
și moarte.

Cîstindu-l, o școală în sat om zidit,
copiii să-nvețe,
din cărți
și povețe.

Acasă în poză ni-l oaspe lubit,
sorbim din lumina
iubitei lui
fețe.

În casa țăranelor vine ades,
cîstit
și frățește
în tihnă-i vorbește,
Iar zorile roșii lumina și-o țes
și steagul de purpură
crește
și crește...

Sub steagul acesta, sub zările noi
sorbim bucurie
și truda ni-l vie,
Și Mao ne-nvață că-l Lenin cu noi
părinte
și dascăl lubit
pe vecie !

În românește de M. DJENTEMIROV

V. I. Lenin îl primește la Kremlin pe A. Parhomenko,

INIMI DE LA NASTEREA LUI V.I. LENIN

LENIN TRĂIEȘTE

de SUCANTA BACIATHARIA
(India)

Lenin !
...el a fost cel dintâi care-a-nlăturat
digul tiraniei
de pe întinderile nesfârșite ale Rusiei.
Și iată... trăiește și-acum în inimi,
în revărsatul riurilor
pe meleagurile nesfârșite ale patriei
nemărginite...
Fie slăvite luptele pentru scumpa
libertate
în inima Italiei și în Chile,
în Anglia și în oricare țară..
Cuvântul lui Lenin vine în sprijin,
înțelepciunea lui luminează
calea cea nouă - a mea și a ta.
Cind inima își zvirlă cătușa ce-uncătușa,
chipul lui Lenin crește în inimi.
Nu l nu vă cunoaștem : lașitate... frică,
reci cuvinte pentru veci apuse.
Chemarea lui Lenin în inimi
înseamnă alarma răscoalei
în vinele noastre clocotitoare.
Bateți tobele! Bateți tobele!
Aliniază te tu simfonie-a furtunii.
Este de neinvins
oastea noastră cită frunză și iarbă
în fiecare din noi respină veșnic
LENIN !

În românește de DUMITRU GHEORGHIU

LENIN ÎNTRE NOI

de M. ȚEDENJORJ
(Poet din Republica Populară
Mongolă)

Omenirea pe Lenin îl știe - ducind
amintirea-l mai departe slăvită;
din înțelepte comori de luptă și gând
a lansat pe Octombrie neuitat pe orbită.
Popoarele snopite de biciul robiei
le-a condus spre lumini de secolii visate
și oamenii muncii făcăt-au să fie
durere și foame pe veci sfărimate.

Și cit de flămînd, de gol, cit de-asuprit
a fost mongolul și iată că Ilici i-a-ntins
mina sa caldă și cald i-a vorbit
de un drum tovărășesc de neinvins...
Și uite... așa, blind dar ferm ne-a arătat
păstorilor, argaților și vinătorilor,
acest drum ce-l străbătem, drum cimentat
ce vechi năzuinți sub purpura zorilor.
Lenin e peste tot - cu păstorii ce-și străjulesc
turmele prin stepe și peste creste;
cu bătrînele noastre ce torc și-mpletesc,
cu tot poporul sirguitor pentru veci este.
Și în pășunile taigalei împădurite,
Vladimir Ilici Lenin e între noi la greu,
vorbindu-ne clar. Și cite învățăminte
au cules triburile mongole la greu...
Mă vezi pe Lenin în minunatele cărți
cu pagini de adîncă înțelepciune. Iată
mă așeză, vorbind drepte cuvinte
și se așează cu tine la masa îmbelșugată.

Lenin e acel ce-a topit cețurile toate
și le va topi din întreaga omenire -
el a îndrumat pe mongoli spre LIBERTATE !
Și drumul ce ne conduce către fericire.

În românește de GEORGE DEMETRU PAN

al Armatei Rosii, August 1918.
Pictură de V. KASIAN

V. I. Lenin și tovarăsa sa de viață N. K. Krupskaja.
Pictură de P. VASILIEV

Să trăim așa cum ne-a învățat Lenin

de ELENA STASOVA
membru al P.C.U.S.
din anul 1898

În aceste zile, vreau să
reamintesc încă o dată
tineretului nostru cuvîn-
tele lui Lenin: „Noi sim-
tem partidul viitorului -
spunea Ilici - iar viito-
rul aparține tineretului.
Noi simtem partidul ino-
vatorilor, iar tineretul ur-
mează întotdeauna pe
inovatori. Noi simtem par-
tidul celor care luptă cu
abnegație împotriva pu-
tregaiului vechi, iar tiner-
retul este întotdeauna
gata să lupte cu spirit de
abnegație”.

Și tineretul a urmat în-
totdeauna partidul bolșe-
vicilor și partidul a pre-
țuit, a iubit și a îndem-
nat întotdeauna tineretul
pe drumul lui Lenin.

A fost un timp cînd,
din însărcinarea Comite-
tului Central al partidu-
lui, a trebuit să conduc
munca în rîndul tineret-
ului și îmi aduc aminte
că întotdeauna, în căzu-
rile cele mai grele, tiner-
retul n-a prețuit să fie
în frunte.

În mintea mea sînt încă
vii anii de activitate ile-
gală. Băieți și fete, mun-
citori și studenți, ne aju-
tau să ascundem armele,
răspundeau literatură ile-
gală bolșevică, o trimi-
teau peste graniță. Printre
tineri erau mulți cu-
tezători care priviseră nu
o dată moartea în față !

Și ce minunate fapte e-
roice a săvîrșit tineretul
în zilele Marelui Octom-
brie !

În primii ani ai puterii
sovietice, a funcționat pe
lîngă Comitetul Central
al partidului o comisie
pentru munca în rîndul ti-
neretului. Ca secretar al
Comitetului Central am
participat la multe ședin-
țe ale acestei comisii și
am urmărit cu atenție oc-
tăvitatea conducătorilor
Comsomolului.

De multe ori, cînd
vreun tovarăș de-al no-
stru pleca undeva cu o
misiune din partea Comi-
tetului Central, noi îl ru-
găm să treacă și pe la se-
diul Comsomolului de a-
colo și să vadă care este
situația. Tovarășul se in-
torcea și ne spunea: „Nu
am putut să fac nimic,
pentru că sediul Comso-
molului este închis, iar
pe ușă scrie: „Toți am
plecat pe front”. Cu mult
curaj au activat în acei
ani comisarii comsomo-
liști ! A trecut mult timp
de cînd a pierit în răz-
boiul civil comisariul de
regiment, fiul scriitorului
Aleksandr Serafimovici,
comsomolul Anatolii
Popov, și totuși recitesc
și astăzi cu aceeași emo-
ție rînduri din jurnalul
său: „Să luptă pînă la ca-
pătul puterilor, atît timp
cît mina îți este teafără,
iar ochii privesc în jur.
Fă tot ceea ce poți face
rău dușmanilor tăi. Fă
cu curaj, cu elan tiner-
esc, cu pasiune”.

Comsomolul poartă nu-
mele lui Lenin și de a-
ceea, la fiecare pas în
viață, tinerii trebuie să-și
pună întrebarea: Cum ar
fi procedat în acest caz
Vladimir Ilici ? Cum ne-a
învățat Vladimir Ilici ?

Eu doresc ca fiecare tî-
năr să aibă trăsăturile
caracterului lui Lenin.

Despre trăsăturile leni-
niste s-a scris mult, iar
noi, generația veche, am
vorbit nu o dată tineret-
ului despre acest lucru.
Și totuși, aș vrea să po-
vestesc aici despre trăsă-
turile leniniste și în pri-
mul rînd despre spiritul
de disciplină al lui Lenin.

„Cazul s-a petrecut în
1918. În coridorul care
avea locuința lui Ilici cu
Sovnarkomul”, stătea o
sentinelă care nu lăsa pe
nimeni din S.N.K. în lo-
cuința lui Lenin fără per-
mis special. Odată, s-a
întimplat ca Ilici să-și
uite permisul și cînd a
vrut să treacă spre lo-
cuința sa, sentinela nu
l-a lăsat. Lenin a fost ne-
voit să se ducă la co-
mandatură să ia un per-
mis nou. După ce și-a
terminat serviciul, senti-
nela a raportat cele în-
timplite comandantului
său, care fusese deja in-
format de comandatură.
Aflînd că tocmai Ilici fu-
sese acela pe care nu-l
lăsase să intre în locuin-
ța sa, sentinela a dat
fuga la Lenin să-și ceară
scuze. Vladimir Ilici l-a
ascultat și i-a spus: „Nu,
nu sînteți vinovat. Eu sînt
vinovat. Ce este ordinul
comandantului pe terito-
riul Kremlinului ? Este
lege. Atunci, cum eu, pre-
ședintele Sovnarkomului,
puteam să calc această
lege”.

Vreau să mai vorbesc
despre încă o trăsătură a
lui Lenin - despre mo-
destia sa.

Odată, Lenin a venit
la un concert în casa lui
Țiurupa. La acest concert,
lua parte și un pianist al
cărui nume nu mi-l amin-
tesc și care a interpretat
melodia preferată a lui
Lenin „Appassionata” de
Beethoven. Cînd pianistul
a terminat, l-a întrebă pe
Vladimir Ilici dacă i-a
plăcut. Lenin a strîns din
umeri: „Ce importantă
poate avea părerea mea,
eu sînt doar un juitor al
muzicii”...

(Din revista „Ogoniok”)

*) Societatea Comisarilor
Poporului.

Intruchipare a cuvîntului leninist

Acum nouă ani am pus temelie
gospodăriei colective din satul nostru.
Ne-am unit de bunăvoie pămîntul și
brațele, ascultînd îndemnul partidului
care ne-a arătat drumul spre o via-
ță mai bună. Eram puțini la număr.
Cei care au rupt-o primii hotărît cu
trecutul au fost comunistii: Mușat
Ținjeală, Marin Monoilă, Stanciu
Smechea și alții. Mulți nu înțelegeau
încă, alții nu credeau. Ne-au între-
bat: Da' de unde știți voi că așa o
să ieșiți mai bine ? Le-am povestit a-
tunci cu răbdare despre traiul fericit
al țărănimii colhoznice care urmînd în-
vățătura lui Lenin, a Partidului Comu-
nist al Uniunii Sovietice, au văzut
avea cu ochii ceea ce fusese pentru
ea pînă atunci doar în vis. Au trecut
nouă ani de la întîmplarea pe care
v-am povestit-o și de atunci pînă as-
tăzi multe au înțeles. Am văzut în jur,
în fiecare fapt, confirmarea politicii
partidului nostru călăuzit de geniala
învățătură a lui Lenin, despre trans-
formarea socialistă a satului. Am fos-
cum am mai spus, puțini la număr în
primele zile. În anul următor (1952),
numărul familiilor sporea cu 100, iar
la sfîrșitul anului 1957 o întregă în-
tovărășire agricolă cu 400 de familii
și cu toate atelajele a intrat în gospo-
dăria colectivă. În nouă ani de exis-
tență ni s-a înzecat averea. Aveam
doar 15 atelaje și azi avem două
autocamioane, patru motoare stabile,
numeroase construcții. O brigadă de
tractoare ne lucrează întreaga supra-
față de 2.000 ha. Am scos producții
la care nici n-am gîndit vreodată; a
griu 2.000 kg. la hectar, porumb peste
3.500 kg. Asta a ridicat parcă zăga-
zul atitor puteri nefolosite. În fiecare
an țintim spre mai mult. Am văzut cu
ochii noștri implinindu-se învățăturile
lui Lenin despre alianța dintre clasa
muncitoare și țărănimea muncitoare.
Muncitorii ne-au învățat din primele
zile cum să demascăm și să infrin-
gem rezistența și uneltirile dușmani-
lor colectivi. (Erau atunci în comu-
nă 11 chiaburi). Ajutorul mecanizato-
rilor n-a fost singura formă de sprijin
care ni s-a dat. Aș mai aminti de cre-
ditele pe termen lung acordate de stat
și care ne-au ajutat să ne înghetăm
cum trebuie, să prindem puteri, de in-
drumarea științifică - avem un inc-
ner agronom nedespărțit de gospo-
rie - de îngrășămintele și semînțele
de soi pe care le primim an de an.
Orașul ne trimite tot ce este de tre-
buiță. În 1952 sătenii au cumpărat
marfă de la cooperativă de o jumă-
tate de milion. Anul trecut s-au vîndut
produse în valoare de peste 1.800.000
lei. Colectivității au cumpărat printre
altele 15.000 m. țesături de bumbac.
Asta în satul în care nu ajungeau o-
dată decît sarea și chibriturile. Petru
Moscu și Nicolae Latu și-au luat mo-
tociclete. Cu ani în urmă, tot pe ei îi
chinua amarnic foamea. Colectivistu-
lui îi e punga mai plină azi ca ieri
și dorințele mai mari și mai numeroase.
El stă pe o altă treaptă de viață.
Trăiește și judecă altfel. Iată de ce nu
poate lăsa fără răspuns sprijinul fră-
țesc și neinterupt al muncitorului. În
1959 gospodăria a vîndut statului pe
bază de contract 357 tone de produse
vegetale. Anul acesta cantitatea con-
tractată este de 578 tone. Ne-am în-
sușit priceperea să smulgem pămîntu-
lui din ce în ce mai mult și ne este
din ce în ce mai bine. Cei care se în-
doiau odată, cugetă acum: „Comu-
niștii ne-au spus atunci adevărul”. Azi
satul nostru e colectivizat în întregi-
me. Ideea muncii în comun a izbîn-
dit. E însăși învățătura leninistă în lu-
mina căreia ne călăuzește cu înțelea-
ciune partidul nostru.

DĂNILA PELIN

colectivist, secretar al Comitului
de Partid din comuna Lascăr Ca-
targiu, regiunea Galați

Vladimir MAIAKOVSKI

30 DE ANI DE LA MOARTEA POETULUI

odată, a satirizat apucăturile negative ale unor oameni.

Încă în anii războiului civil (1918—1921), Maiakovski a scris două lucrări de amploare pentru glorificarea revoluției. Într-una dintre ele, în poemul „150.000.000”, Maiakovski ca și Eminescu al nostru, îi îndeamnă pe oamenii muncii de pretutindeni să nu uite că în ei „e și număr și putere”. Totodată, Maiakovski afirmă cu glas tare că în zilele noastre poetul nu poate avea altă misiune decât aceea de a lumina popoarele calea luptei de eliberare de sub jugul exploatarei. Într-o frumoasă poezie, el se arată acest rol al poetului cu cel al soarelui :

...Cînd obosește el, și greu de plumb somn îl doboară
atuncea sar, deodată, eu,
și ziua se îmbușoară.
Lumina pretutindenea
cînt lumea fi-va lume!
Aceasta e lozincă mea
și-a soarelui anume.

Maiakovski a scris nenumărate poezii în care a explicat acest fel nou de a înțelege rostul creației artistice. După el, măsura cea mai bună a versurilor e comunismul, pentru că nu poate fi frumos decât ceea ce ajută la eliberarea și fericirea oamenilor. Maiakovski vroia ca versul său să fie asemenea cu o baionetă, ca despre poezie să se facă rapoarte în fața Comitetului Central al Partidului, întocmai ca despre orice altă producție, iar cărțile pătrunse de spirit de partid să fie considerate ca adevărate carne de membru de partid. Forța și frumusețea versurilor maiakovskiene izvorăsc mai ales din această participare totală la lupta poporului, din acest devotament fără margini față de cauza comunismului. Ca o adevărată baionetă loveau versurile lui Maiakovski în dușmanii puterii sovietice, în diplomații imperialiști și în trădători, în toți acei care nesocotesc interesele poporului. Dar cu aceeași pasiune îi proslăvea Maiakovski pe constructorii Kuznețstroitelor, pe maeștrii recoltelor bogate, pe tinerii comsomoliști organizați în brigăzile de șoc. Pentru Maiakovski nu exista o satisfacție mai puternică și o mîndrie mai

mare decât aceea de a ști că „și munca mea se varsă în munca republicii mele”.

Tocmai pentru că a reușit să se identifice pînă la capăt cu cauza partidului, Maiakovski a devenit „cel mai talentat și cel mai bun poet al epocii noastre sovietice” și a putut realiza cele mai frumoase poeme ale zilelor noastre, poemetele „Vladimir Ilieci Lenin” și „E bine!”, sau „Poemul lui Octombrie”.

În creația lui Maiakovski, figura lui Lenin este redată în adevăratele ei dimensiuni ale unui geniu uriaș și ale unui om mai apropiat de oamenii simpli decât oricare alt om. Pe drept cuvînt îl numește Maiakovski pe Lenin „Cel mai mare dintre oameni” și arată că gîndirea, voința și dinamismul său au călăuzit poporul rus la cea mai mare victorie din istoria tuturor timpurilor.

„Poemul lui Octombrie” este o înșiruire splendidă de tablouri din care reiese cu cîtă greutate, cu cît eroism s-a cucerit — sub conducerea comuniștilor — era cea nouă pe pămînt. Dar victoria a adus și o imensă bucurie — bucuria de a putea munci și crea numai pentru oameni, de a munci și crea în libertate, fără nici o opreliște. Cu acest sentiment de năvalnică bucurie se încheie poemul :

Pin-la sufă
să ne crească
anii,
fără bătrînețe
Din an în an
să ne sporească
vigoarea vieții.
Slăvește tu,
ciocan și poezie
pămîntul
tinereții.

Patria noastră scumpă — Republica Populară Romînă — face parte și ea astăzi din „pămîntul tinereții”. Și la noi se construiește — sub con-

ducerea Partidului Muncitoresc Român — viața cea nouă, liberă, frumoasă — socialismul. Și la noi revoluția pentru care a luptat cu versul său Maiakovski, a izbîndit. Iată de ce oamenii muncii de la noi îl prețuiesc și îl iubesc atît pe Maiakovski, poetul de la a cărui moarte s-au împlinit, la 14 aprilie, 30 de ani.

Comemorîndu-l pe marele poet ne inspirăm mereu din versul său mobilizator în lupta pentru noi victorii pe drumul comunismului.

MIHAI NOVICOV

Acela care avea să devină marele poet sovietic Vladimir Maiakovski s-a născut în 1893, dintr-o familie modestă, în satul Bagdad, în Gruzia. Tatăl său a fost setul unui ocol silvic. Toți membrii familiei erau simpatizanți ai mișcării revoluționare împotriva țarismului.

Din 1910, cînd i se publică prima poezie și pînă la 1930, anul cînd a murit, Maiakovski slujii neabătut, prin creația sa, cauza revoluției socialiste. El se considera poet „mobilizat de revoluție”.

Pînă-n anul 1917, versurile lui Maiakovski au avut un pronunțat caracter satiric, demascator. El demasca regimul burghezo-moșieresc, arta, dragostea religia burgheză. În 1915, într-un mare poem, întrezărea că se apropie „anul 1916 cu o cunună de spin: a revoluțiilor”. După cum se vede Maiakovski a greșit numai cu un an. În poemul „Războiul și lumea” a demascat măcelul imperialist, în alte poezii îi stigmatiza pe iudecători, funcționarii, savanții burghezi. Cînd a izbucnit revoluția din octombrie, a declarat: „pentru mine nu există întrebarea — s-o primesc sau să n-o primesc? Revoluția este a mea”. S-a dus la Smolnii și a cerut de lucru. Gîtiva ani a lucrat neobosit în sectorul propagandei și agitației: a picat placarde, a scris versuri mobilizatoare, i-a înfierat pe imperialiști, care încercau să înăbușe tînăra republică a sovietelor, a realizat cîteva filme în care juca rolul principal, a compus versuri revoluționare și poezii închinute eroilor revoluției. Tot-

Maiakovski

de JUAN GONZALO
(Mexic)

Înalt era și mindru ca și zorile...
Cînta-ntre oameni,
Cînta-ntre flori,
Cînta între mașini,
Cînta-n cazarmă,
Cînta în sindicat,
Cînta-n uzină.
Balcoanele, și străzile, și piețele,
Toate-nvățau să cînte de la dînsul !

El a-nvățat fecioara-poezie
Să cînte cîntul surd și răgușit al baricadelor,
Sub gloanțe o nvăța să cînte,
Cîntînd să urce pe acoperișuri,
Cîntînd să arboreze steagul roșu,
Și grevelor, cîntînd, să le deschidă calea...

Înalt era, ca nimeni.
Dar pentru-a fi și mai înalt, urca ușor, sus pe
tractoare

Și orizontul necuprins tăcea și-l asculta cîntarea...

Era o pasăre de-oțel, de viață-ndrăgostită,
Și viața i-a iubit nespun,
Fiindcă, el, pe-ntregul ei domeniu
A răspîndit sublime manifeste :
— Slăvit să fie omul !
Slăvită lupta !
Slăvită bucuria !

În romînește de M. DJENTEMIROV

Fiecare cu armele lui

În desenele lui, întocmai ca și în versuri, Vladimir Maiakovski a fost un credincios ostaș al revoluției, dușman înverșunat al Antantei și al gărzilor albe care încercau să instaureze vechea orînduire. Iată o suită de caricaturi demascatoare apărute în vitrinele „Rosta” anul 1920

- 1) Arma Antantei sînt banii.
- 2) Arma gărzilor albe e minciuna.
- 3) Arma menșevicilor — cuțitul înșfîpt pe la spate,
- 4) Adevărul.
- 5) Ochii larg deschiși.
- 6) Și puștile — iată armele comuniștilor !

MINUNI!

de VLADIMIR MAIAKOVSKI

Ca un fund de butoi,
ca un disc regulat,
Luna
veghea
at Livadii palat.
De-abia răsărită,
scîlda în lumină
pămîntul și marea,
Livadia
și lumea.
În palatele țarilor,
țărani la odihnă.
Luna, prostită,
de-abia se mai mișcă.
Cu mutra
turtită
ca o plăcintă,
privește afișul lipit de palat :
„Pentru marți,
programat
tovarășul Maiakovski,
O conferință”
În sala de alături
aci, chiar aci,
insuși țarul
gonea la biliard
după mingi.
Și iată, aci
unde-un țar Romanov
la marcheri se răstea
și bile
ciocnea
în nechezul curtenilor,
eu, astăzi,
țăranelor
le-oi cuvînta
despre forma
și conținutul
oemelor.
Clopoțelul
Luna
iar eu,
scîldat în lumină electrică,
stau pe estradă.
Înainte mea sed
țărani de orin Tula,
din Riazan,
cu miinile-și trec prin pârul bălan,

ruseștile bărbî
își desmiardă.
Ca talere
fețele lor strălucesc,
unde-i nevoie se-ncruntă,
unde-i nevoie-zîmbesc.
Fie ca cel
ce-al sovietelor preț
încă nu-l știe,
beat să fie, ca mine,
de bucurie :
Unde oare,
în ce palat,
poți să mai spui —
ce ?
Versuri !
cui ?
Țăranilor !
Asemenea țară
cu ce s-o compar —
unde pot fi
gîndile măcar
asemenea lucruri ?
Stau, mă gîndesc
la toate,
minune, minunăție !
Dacă asta se-ntimplă
cite pot să mai vie ?
Văd
doi țărani care ies
după curs,
două namile,
chiar ca de urs.
Amîndoi
se așează
sub globul de sticlă,
și-al daltea
săune
celui dintîl :
— Măi Mișca, măi,
ultima rimă,
știi,
a fost strașnică.
Și așa
Livadia-ndelung zumzăi,
pe drumeaguri galbui,
lîngă ape albastrii.

În romînește de
MARIA BANUȘ

N. S. Hrușciov va face o vizită oficială în Austria

MOSCOVA 18 (Agerpres). — TASS transmite: După cum s-a mai anunțat, Julius Raab, cancelarul federal al Austriei și vicecancelarul dr. Bruno Pittermann, au invitat pe N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., să viziteze Austria. Zilele acestea N. S. Hrușciov a comunicat guvernului Austriei că va vizita Austria în iulie-august 1960. Data precisă a vizitei va fi stabilită de cele două părți mai târziu.

Cronica săptămânii

După o lună de zile de tratative la Geneva

Mai mult de o lună a trecut de când la Geneva au început tratativele Comitetului celor zece state pentru dezarmare. Delegații țărilor socialiste au depus în tot acest timp o muncă rodnică, susținând cu consecvență elaborarea principiilor unui tratat de dezarmare generală și totală. Oricum observator imparțial poate constata străduința continuă a delegațiilor țărilor socialiste de a duce mereu înainte lucrările conferinței, de a le urni din fundătura în care vor să le împingă delegații occidentali.

Documentul prezentat de țările socialiste intitulat „Principiile fundamentale ale dezarmării generale și totale” ar fi putut constitui o bună bază de discuții. Acest document reprezintă o nouă abordare a tratativelor în problema dezarmării generale și totale, el cuprinzând acele puncte de

contact care s-au cristalizat în timpul tratativelor. Delegațiile țărilor occidentale însă, sub diferite pretexte, încearcă să se eschiveze de la discutarea propunerilor țărilor socialiste. La 11 aprilie, de pildă, Ormsby-Gore a declarat că delegația Regatului Unit nu poate trece la analiza principiilor fundamentale deoarece acestea n-ar fi principii ci măsuri concrete, în timp ce reprezentantul S.U.A. afirmă a doua zi că acestea ar fi inacceptabile, deoarece nu sînt principii, ci măsuri concrete.

Atitudinea negativă a delegațiilor țărilor occidentale este în flagrantă contradicție cu voiața popoarelor, care cer tot mai insistent înfăptuirea dezarmării generale și totale, singura în stare să pună lumea la adăpost de consecințele dezastruoase ale unui eventual război nuclear.

Înțelegere cu privire la un schimb de vizite între N. S. Hrușciov și A. Menderes

După cum a anunțat agenția TASS, la invitația președintelui U.R.S.S., N. S. Hrușciov, primul ministru al Republicii Turcia, A. Menderes, va vizita U.R.S.S. în iulie 1960. Totodată, la invitația guvernului turc această vizită va fi urmată de o vizită în Turcia a lui N. S. Hrușciov, la o dată care va fi stabilită mai târziu.

Vestea schimbului de vizite dintre N. S. Hrușciov și A. Menderes a avut un larg ecou

în lumea întreagă. Ziarul grec „Avghi” arată că „acest schimb de vizite este un bun exemplu pentru Grecia”. Un alt ziar grec „Eleftheria” scria: „În viidim pe turci...” Guvernul grec trebuie înțeles să înțeleagă că „tactica pe care a adoptat-o pînă acum a fost absurdă și dăunătoare”. Ziarul francez „L'Echo” organul curent al conferinței și economice, subliniază că Moscova dorește destinderea relațiilor internaționale și în regiunea Bosforului.

S-au încheiat lucrările Conferinței de la Conakry

Se implinesc cinci ani de la istorica conferință de la Bandung. „Spiritul Bandungului” a făcut ocolul lumii în acești cinci ani, câștigând inimile. „Spiritul Bandungului” a devenit sinonim cu lupta popoarelor de pretutindeni pentru coexistența pașnică, pentru scuturarea jugului colonial.

Aniversarea a cinci ani de la această istorică conferință a coincis cu un nou sobor al popoarelor Asiei și Africii. Este vorba de cea de-a doua conferință de solidaritate a popoarelor Asiei și Africii, de la Conakry. La această conferință s-a adoptat o declarație. Afirmându-se aprobarea față de principiile Bandungului, se arată în declarație că „existența imperialismului este incompatibilă cu actualul stadiu al istoriei mondiale”.

Rezoluția cu privire la im-

perialism și colonialism constituie o vibrantă chemare adresată opiniei publice mondiale de a intensifica lupta împotriva tuturor formelor de asuprire și exploatare. Rezoluția cu privire la problemele economice subliniază că „lupta pentru independență nu va fi desăvîrșită dacă o țară nu va putea să-și creeze o economie națională proprie”. Rezoluția aceasta cuprinde aprecierea că ajutorul acordat de Uniunea Sovietică și celelalte țări socialiste țărilor Asiei și Africii, constituie garanția îndeplinirii marilor sarcini economice care stau în fața țărilor cu o economie slab dezvoltată.

Popoarele Asiei și Africii, aceasta ne-o arată și recenta conferință de la Conakry, sînt din ce în ce mai hotărîte să și dobîndească revendicările lor legitime.

E. ABRAHAM

Grave turburări în Coreea de Sud

Agențiile de presă transmit din Seul că în dimineața de 19 aprilie circa 15.000 de studenți, funcționari și reprezentanți ai altor pătri ale populației au încercat să și croiască drum către palatul lui Li Sin Man. Demonstrații au cerut anularea rezultatelor alegerilor falsificate care au avut loc la 15 martie, țineră unor noi alegeri prezidențiale, eliberarea tuturor persoanelor arestate în ultimul timp la Seul, Masan și Pusan. În apropiere de palatul prezidențial demonstrații au fost împinse de sute de polițiști, care au folosit bombe lacrimogene, iar apoi bombe de lacrimă.

Locuitorii, indignați de împușcarea citorva demonstrații, răsloana și dau foc automobilelor membrilor guvernului lisinmanist și ale consilierilor americani. Două grupuri de demonstrații au pus complet stăpînire pe cartier în care se află principalele instituții guvernamentale și au capturat arhiva centrală. Pe străzile orașului Seul au apărut răsculați

inarmați. De pe acoperișurile caselor au fost trase focuri de armă asupra polițiștilor. Focuri de armă au fost trase de asemenea în suburbiile Seulului. Au fost devastate cel puțin patru secții de poliție, sediul partidului liberal guvernamental. Au fost distruse parțial linii de telecomunicații și de transport, de energie electrică. Răsculații au încercat să pună mina pe arsenalul poliției, dar au fost prinși. Au fost uciși cu acest prilej 12 răsculați. Postul de radio Seul continuă să fie înconjurat de răsculați. Deasupra orașului plutește un nor gros de fum, care se ridică de la clădirile ministerelor aflate în flăcări, ale secțiilor de poliție și ale altor instituții guvernamentale.

Agențiile de presă occidentale consideră că aceste puternice demonstrații nu au precedent în istoria luptei împotriva dictatorului Li Sin Man al Coreei de Sud. Conform relatărilor corespondenților străini la demonstrațiile de la Seul au participat circa 100.000 de persoane.

Deși autoritățile lisinmaniste au declarat stare de asediu și deși postul de radio Seul transmite nemcelat apeluri la restabilirea liniștii, tulburările de pe străzile capitalei Coreei de Sud au continuat să ia o amploare tot mai mare.

Tulburările din Seul s-au extins și asupra altor orașe din Coreea de Sud. În afară de Seul autoritățile lisinmaniste au fost nevoite să extindă starea de asediu la Pisan, Taegu, Tecciu, Kwanciu. Pînă noaptea tîrziu, în toate aceste orașe au avut loc ciocniri inversunante între poliție și demonstrații. În cursul ciocnirilor inversunante care au avut loc între poliție și demonstrații, numai la Seul au fost uciși 80 de oameni și peste 300 au fost răniți.

Partidul democrat din opoziție a dat publicității o declarație în care cere guvernului să dea ordin poliției să înceteze focul împotriva demonstrațiilor. În declarație se cere de asemenea convocarea unei sesiuni speciale a adunării naționale.

Continentul african s-a trezit

Timp de aproape două secole despre Africa se putea spune că este continentul negru și la prerie și la figurat. Negru, pentru că populația ei are pielea închisă la culoare, negru pentru că asupra ei s-a întins lîntoiul de culoarea durii, lîntoiul exploatareii colonialiste.

Bogățiile Africii au fost jefuite, poporul ținut în mizerie și întuneric. Civilizații vechi, culturi înfloritoare ce au crescut pe pămîntul Africii din truda poporului, au fost nimicite sub călcîiul blestemat al colonialismului. Băstinașii au fost vînați ca fiarele și încă nu de mult negoțul cu sclavi africani era în floare. Toate aceste fărâdele au fost săvîrșite sub o lozincă mîcinoasă, menită să încinte urechile și să adoarmă eventualele mustări de conștiință. Cică colonialismul, în Africa ca și în

alte părți ale lumii, ar fi avut o „misiune civilizatoare!” Misiunea aceasta „civilizatoare” a fost atît de bine dusă pînă la capăt, încît datorită aplicării ei numai în Africa au pierit cam 150.000.000 de oameni.

Morții nu se mai pot scula din morminte, dar conștiința popoarelor Africii, conștiința pe care colonialiștii credeau că au distrus-o pentru totdeauna, s-a trezit. Se zguduie șandramaua colonialistă și în Africa, sub loviturile vîguroase ale popoarelor de aici. La 15 aprilie, în întreaga lume s-a sărbătorit ziua libertății Africii. Sărbătorirea zilei libertății Africii ca zi de acțiune și solidaritate cu lupta popoarelor africane pentru libertate și independență a fost hotărîtă acum doi ani la conferința de la Accra capitala statului Ghana.

Acum zece ani însă, despre libertatea Africii se puteau vorbi puține lucruri. În întreaga Africa erau doar trei state independente. În prezent sînt zece state independente: Camerun, Etiopia, Libia, Maroc, Tunisia, Ghana, Guineea, Liberia, R.A.U. (partea egipteană) și Sudanul, iar în cursul acestui an încă, urmează să și dobîndească independența Togo, Congo, Somalia și Nigeria. Atunci, mai mult de jumătate din pămîntul Africii va reprezenta suprafața țărilor independente, iar populația acestora 2/3 din populația continentului.

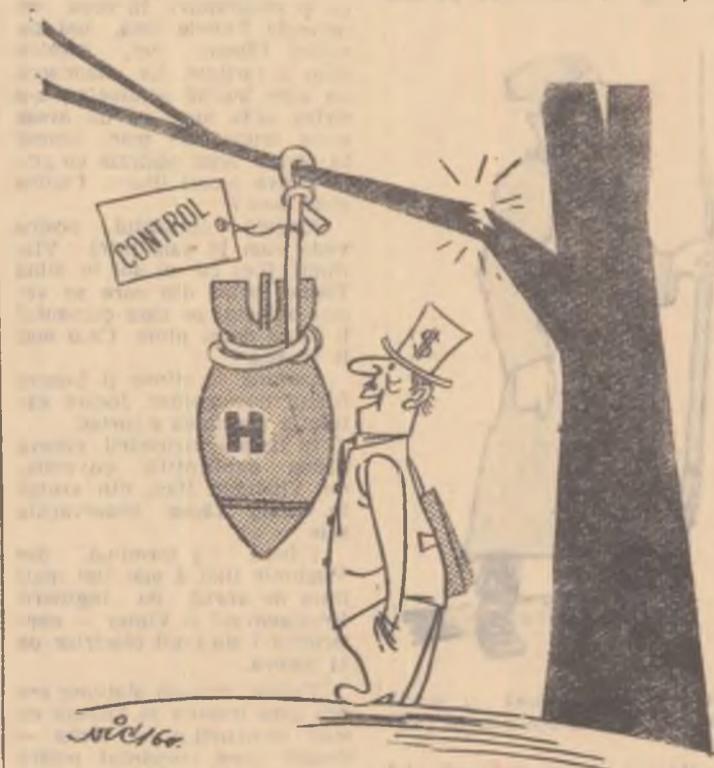
Două state, Federația Mali și Republica Malgășă (Madagascar) au obținut de curînd, în urma tratativelor, un statut de independență, continuînd să fie membre ale Comunității franceze.

Desigur, trupul Africii mai sîngerează în multe părți. În Africa de Sud, de pildă se duce o politică de discriminare rasială, negrii sînt uciși, închiși, maltratați pentru că îndrăznesc să ceară abolirea legilor rasiale. Dar nimeni și nimic nu va putea împiedica zdrobirea colonialismului în Africa, eliberarea acestui continent din robia de două secole.

E. M.

Planul occidental prezentat la conferința de la Geneva a fost prezentat de un stat „control” fără măsuri concrete de dezarmare

(Ziarele)

Păreră lui: — Dacă am legat o așa de solid, nu mai e pericol !!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

PESCHURTI

● La plenara C.C. al Partidului Comunist din Cehoslovacia, care a avut loc la 7 și 8 aprilie, raportul a fost prezentat de Antonín Novotný, prim-secretar al C.C. al P.G. din Cehoslovacia, președintele Republicii Cehoslovace. El a vorbit despre principiile noii constituții a Republicii Cehoslovace și despre pregătirile pentru alegeri.

● Fam Van Dong, ministrul Afacerilor Externe al R.D. Vietnam a adresat miniștrilor Afacerilor Externe al U.R.S.S., și Angliei, copreședinții conferinței de la Geneva din 1954, un mesaj în care îi cheamă să ia măsurile necesare pentru a pune capăt acțiunilor primejdioase ale Statelor Unite ale Americii și autorităților ngodindhiemiste îndreptate spre mărirea potențialului militar al Vietnamului de Sud.

POVESTIRI despre LENIN

Cursantul avea dreptate

E destul de greu să-ți imaginezi astăzi Kremlinul fără becurile lui electrice fără stelele de aur care ard sub cupolele lui.

În primii ani ai revoluției însă, curtea Kremlinului era luminată de câteva felinare cu petrol. Venea lampagiul, aprindea felinarele și apoi tot el venea să le stingă. Adeseori petrolul lipsea și atunci totul era cufundat în beznă.

Greu era să păzești Kremlinul în timpul nopții. Nu se vedea la doi pași. Beznă cruntă...

Mergeau odată doi ostași de pază prin curtea Kremlinului.

Intunerii. Și deodată văd ostașii în fața lor două umbre.

— Stai! Cine ești? — strigă unul dintre ostași, cursant la școala militară din Kremlin. Și cită ai clipi puse mina pe armă.

— Permisul!

Unul din cei oprți, un om lat în spete, cu șapcă în cap, începu să se scotocească prin buzunare, scoase un carnețel dar din cauza întunericii nu se putea citi nimic.

Ostașul propuse pe dată celor oprți să vină la camera de gardă unde vor fi identificați. Necunoscuții, fără să se arate cîtuși de puțin nemulțumiți de această soluție o normară înaintea discutând ceva între ei.

Ușa camerei de gardă se deschise și ostașul strigă:

— Tovarășe șef al gărzii! Aștia doi sînt reținuți pe teritoriul Kremlinului. Suspecți parcă. Controlați-le vă rog acțele.

Pe fața șefului gărzii apăru o expresie de jenă. În loc să ceară acțele spuse cu glas tare:

— Să trăiți Vladimir Ilici! Scuzați-ne că ostașii nu v-au recunoscut.

— Și nu vă e rușine tovarășe, — spuse în continuare șeful, adresîndu-se ostașilor de pază — să nu-l recunoașteți pe Vladimir Ilici?

— Nu nu — interveni Vladimir Ilici — nu aveți dreptate. Cursantul avea dreptate! Eu, cu prietenul meu hotărîsem să ne mai plimbăm puțin, să mai respirăm aer curat.

Vladimir Ilici își luă rămas bun și plecă acasă.

Dar după această întimplare, comandantul Kremlinului Malkov, instală în posturile de control luminări luate din rezervele minăstirilor.

Iar Vladimir Ilici care nu luma, începu să poarte la el... o cutie de chibrituri!

Becurile de șaisprezece lumini

În anul 1920 multe orașe din Rusia nu aveau lumină electrică. Chiar în Kremlin, unde lucra guvernul sovietic, lumina se stîngea adeseori.

Era în toi o severă campanie de economisire a energiei electrice. Tuturor instituțiilor printre care și cele din Kremlin, li se propuseseră să nu folosească decît becuri de 16 lumini.

Și Vladimir Ilici, bineînțeles, nu făcea pentru el, niciodată nici un fel de excepții. El era primul care oferea un exemplu de îndeplinire fermă a dispozițiilor puterii sovietice. Uneori, Lenin lucra în cabinetul său pînă noaptea tîrziu. Pe masa lui ardea un singur bec de 16 lumini, sub un abajur verde.

Iată ce s-a întîmplat odată: Lenin, pe coridor se îndrepta spre locuința sa. În postul Nr. 27 se afla de servici cursantul Kiselev fost muncitor la uzina de mașini de cusut din Podolsk. Și vede Kiselev cum Ilici stînge lumina în cabinet, iar apoi se uită cu reproș la becurile care ardeau în coridorul în care stătea sentinela.

— Cum crezi, — îl întrebă Lenin pe cursant, — nu putem economisi un bec? Întrebarea e însă dacă va fi lumină suficientă în coridor?...

Și deindată continuă:

— Șaisprezece lumini! Nu e de loc ou'în. Da, Vom stînge aici și vom aprinde undeva în Podmoskovie. Nu-i așa?

Și Kiselev, pe vremea aceea cursant tinerel, își inchipui cum s-ar bucura văzînd lumina acestui bec consătenii lui din Podmoskovie.

Se gîndi o clipă și stînsedeindată unul din becurile care luminau coridorul Kremlinului...

Odată, noaptea

Vladimir Ilici în munca lui a urmat întotdeauna un program sever. În fiecare dimineață venea în cabinetul său de lucru la aceeași oră. Sentinelele, văzîndu-l pe Vladimir Ilici mergînd spre cabinet știa că și cum s-ar fi uitat la ceas, cită vreme trebuie să mai stea în post.

La vremea mesii Ilici pleca de obicei din cabinet cu o mapă de hirtii la care vroia să mai

lucreze acasă. După o scurtă odihnă apărea din nou în cabinet.

Medicii îi prescrieseră lui Vladimir Ilici să reducă ziua de lucru. Lenin venea mai tîrziu în cabinet și pleca ceva mai devreme.

Noul regim al lui Lenin era

bine cunoscut sentinelelor din postul Nr. 27. Și cu toate că la prima vedere s-ar părea că din postul ei, sentinela nu putea vedea prea multe, doar ușa cu instrucțiunile lipite pe ea și geamul care dădea în curtea Kremlinului, — multe observa omul cu arma aflat în acest post.

Adeseori, venea sentinela la corpul de gardă și le spunea cu bucurie tovarășilor săi:

— Astăzi Ilici a ieșit vesel din cabinet, Zimbea.

Ori cu un ton de îngrijorare:

— E cam palid la față Ilici. N-o fi bolnav?

Odată, pe la orele două noaptea, aude cursantul Sokolov scîrțîitul unei uși, apoi pași.

Ilici ieșise din locuința lui și călcînd tiptil se îndrepta spre cabinet. Avea, pesemne, mult de lucru.

Cită neliniște putea citi în ochii sentinelei care-l vedea pe Ilici la o oră atît de tîrzie intrînd în cabinetul de lucru!

Iar Lenin îl privi o clipă, se opri în loc și-i zise așa de parcă se scuza:

— Știi, tovarășe, n-am să stau mult!

Intr-adevăr, după un ceas, Ilici a ieșit din cabinet îndreptîndu-se spre casă.

Un combustibil ieftin

Iată ce s-a întîmplat o dată: vede cursantul Kosinkor că vine Vladimir Ilici, iar din buzunarul paltonului său țese ceva asemănător cu o pilne neagră, prost pregătită.

— Ce-o să pătășcă brutarul? — se gîndi sentinela. — Au mai fost cazuri din astea. Cum să hrănești oamenii cu asemenea pilne!

Dar Vladimir Ilici era într-o dispoziție foarte bună. Împreună cu însoțitorul său, pășea pe coridor și discuta cu el, cit puțu sentinela pricepe, nu despre brutar, nici despre pilnea prost pregătită, ci despre o stațiune electrică ce trebuia construită cit mai curînd.

Sentinela auzi chiar un crîmpel de discuție:

— E un combustibil ieftin și minunat, crede mă — spune convingător Vladimir Ilici — va înlocui perfect cărbunele.

Iar atunci cînd sentinela țese din post, află că astăzi are loc vizionarea unui film.

Pe vremea aceea în Kremlin se organizau diferite lecții și consfătuiri. În ceea ce privește filmele însă, mai cu seamă filmele noi, acestea erau o raritate. La vizionarea ce care auzise sentinela s-a strîns atîta lume că nu aveau unde arunca un măr. Numai în centru erau păstrate cu grijă cîteva locuri libere. Pentru cine oare?

Deodată cursantul nostru vede cum în sală intră Vladimir Ilici cu un sul în mînă. Tămășulul din care se vedea obiectul pe care cursantul îl luase drept pilne. Ce-o mai fi și asta?

Lumina se stînsedeincepu filmul documentar despre extracția mecanică a turbei.

În timpul vizionării, cineva dădea explicațiile convenite, iar Vladimir Ilici, din vreme în vreme făcea observațiile sale.

Filmul s-a terminat, dar Vladimir Ilici a mai stat mult timp de vorbă cu inginerii Kryljanovski și Vinter — constructorii stațiunii electrice de la Șatura.

Tocmai această stațiune era cea care trebuia să lucreze cu noul combustibil — turba — despre care cursantul nostru nu auzise în viața lui.

Toți îl înconjurară pe Vladimir Ilici și toți ascultau cu atenție cuvintele lui.

Iar Lenin spunea că Donbasul e în mîinile albilor, că

multe uzine și fabrici din Moscova și Petrograd nu lucrează din lipsă de cărbune și energie electrică. În același timp există un combustibil ieftin, turba, care poate fi exploatată în apropierea Șaturei. Extracția ei se poate face cu mașina pe care o prezenta filmul abia vizionat.

Pe loc, Vladimir Ilici desfăcu sulul pe care-l avea în mînă.

Bineînțeles că acolo nu era o pilne neagră, ci o bucată de turbă!

Și cursantul nostru a dezlegat taina sulului!

EVGHENII MAR

Cum l-am desenat pe Lenin

— Fragment —

Pentru întia oară l-am văzut de aproape pe V. I. Lenin în 1919, la Petrograd, în Casa Poporului, la un miting, și impresia pe care mi-a produs-o acolo mi-a dat posibilitatea să pîtez curînd după aceea tabloul

„Lenin la manifestație”. Acest tablou a obținut premiul întii la concursul care a avut loc în același an la Petrograd și se află astăzi la Muzeul revoluției din Leningrad.

Dar nu am izbutit să cunosc în amănunțime înfățișarea lui V. I. Lenin decît cu prilejul deschiderii festive a Congresului al II-lea al Internaționalei Comuniste, care a avut loc la Palatul Urișki (fostul palat Tavricesci) din Petrograd.

Prîmînd un permis de intrare, am venit la ședință cu cîteva timp înainte de deschidere, mi-am ales un loc discret în apropierea prezidiului și astfel, aflîndu-mă la o depărtare doar de cîteva pași de Vladimir Ilici, am izbutit să schițez în creion, destul de detaliat, trăsăturile feței sale și un contur de profil.

Nu pot să nu-mi amintesc de un episod hazliu petrecut între mine și Vladimir Ilici în legătură cu această schiță. Iată despre ce este vorba. La cîteva ore după deschiderea congresului, un grup de delegați la congres, printre care era și Vladimir Ilici, au depus pe cîmpul lui Marte coroane pe mormintele luptătorilor căzuți pentru revoluție. Mă aflam și eu acolo, avînd în servietă portretul finisat al lui Vladimir Ilici pe care îl schițasem în creion la deschiderea congresului. Nimerindu-mă lîngă Lenin, l-am întîns desenul și l-am rugat să pună semnătura pe el. După ce examină cu luare amînte schița în creion, Vladimir Ilici îmi spuse că portretul nu seamănă de loc cu el. Cei din jur încercară cu ardoare să-l convingă pe Vladimir Ilici că nu-și cunoaște de fel fața și că, fără îndoială, portretul era reușit. Vladimir Ilici surse și se apucă să-și pună semnătura pe desen.

Pentru întia oară în viață îmi pun semnătura pe ceva cu care nu sînt de acord — spuse el cu un suris, restituindu-mi schița.

Dar peste cîteva minute, după ce desenul circulase din mînă în mînă și majoritatea tovarășilor își exprimaseră părerea că portretul seamănă, Vladimir

Ilici, mai cercetînd o dată tabloul, spuse:

— Da, într-adevăr, parcă seamănă...

I. I. BRODSKI

Sovietul Comisarilor Poporului din Voronțovo-Nicolaevsk

Era în anul 1917. La noi, în satul Voronțovo-Nicolaevsk, din Caucazul de Nord, ca și în multe alte locuri, a fost ales un nou organ executiv. Am stat mult să ne gîndim cum să-l numim și pînă la urmă, după exemplul Petrogradului, am numit și noi organul ales în satul nostru „Sovietul Comisarilor Poporului”.

Pentru sfaturi și ajutor în muncă, ne-am adresat lui Vladimir Ilici Lenin, în care scop au și plecat de la noi la Petrograd doi delegați. Unul din ei eram eu.

În ziua dinainte stabilită, eram prezenți la Smolnii, în cabinetul lui Lenin. Vladimir Ilici ne-a salutat cu amabilitate și ne-a întrebat:

— Cine v-a trimis aici? — Sovietul Comisarilor Poporului.

Lenin a întrebat din nou, foarte mirat:

— Care Soviet al Comisarilor Poporului?

Începusem să mă bilbli. Totuși, am căutat să dau un răspuns clar:

— Sovietul nostru... cel... cel din Voronțovo-Nicolaevsk.

Zîmbînd, Lenin se interesă:

— Ce populație aveți acolo?

— Păi, zic, să tot fie vreo patru mii...

— Și ce fel de comisari ați ales?

— Mai întii, un președinte. Pe urmă, îi avem pe ceilalți comisari: unul pentru comisariatul de război unul pentru

cel al muncii, al agriculturii, al poștei și telegrafului, al căilor ferate, al finanțelor și al afacerilor interne.

— Dar un comisar pentru afacerile externe ați ales?

— Nu, că n-am avut nevoie, la noi în sat.

Vladimir Ilici a ris din tot sufletul.

Cînd i-am povestit cu ce se ocupă fiecare comisar, Lenin ne-a arătat că de fapt am acționat cit se poate bine. Atît numai că trebuie să schimbăm titlaturile.

— În loc de „Sovietul Comisarilor Poporului” dați organului vostru executiv numele de „Comitetul revoluționar” — ne-a lămurit el, stringîndu-ne cu căldură mîinile la despărtire.

TIMOTEI ZAPOROJKO
membru în P.C.U.S.
din anul 1918

(din „Krocodil”)